

kînd-se — întâia oară, s'a zis de către oameni; a doua, de către morți, mi, a treia, de către zei; — că viața era un șimplu, mi, că moartea era o bine-facere.

Așa dar, el era condamnat la viață.

Că toate acestea, ceea ce i promitea titanul îl făcuse să mi recunoscă răscălm.

— Mă întrebi ceea ce voi în skimbă aceste năvete bune pe care ți o adăcă? zise Isaak; eată.— Voi să mi de locușescă xpsitoarele, — cămă ară nătea ajănuțe cineva nă la elee, — mi prin ce con-jărare amă căpăta de la elee firă de nei persoane care a trăit, mi pe care amă vrea s'o facă să mă trăiască... Poți tu să mi spui aceasta?

Mi aștăntă că smăcinare.

— Da, respunse Prometeu, pot să mi spui.

— Ah! zise acămă Isaak voios.

— Dar că o kondiție, respunse Prometeu.

— Care? întreabă Jidovul că inima sfărmată.

— O! fii în pace, nu e grea de împlinit, respunse titanul; e vorba de a mi smăce kadavre de la respunarea zeilor care, de patru mi de ani, mi topește trăsle.

— Be! opdona, zise Jidovul, mi voi face totă dăpă ordinele tale... De cătă nămai, fiindă-că ți amă spus, eă, năptă-ce epamă blestemă, spăne-mi mi tu năptă-ce ai fostă condamnat.

— Da, zise Prometeu; dacă vei viciu dăpă mine nă în zăa năptării lămi acesteia, e bine să transmiți istoria mea oamenilor, căci oamenii ară nă-